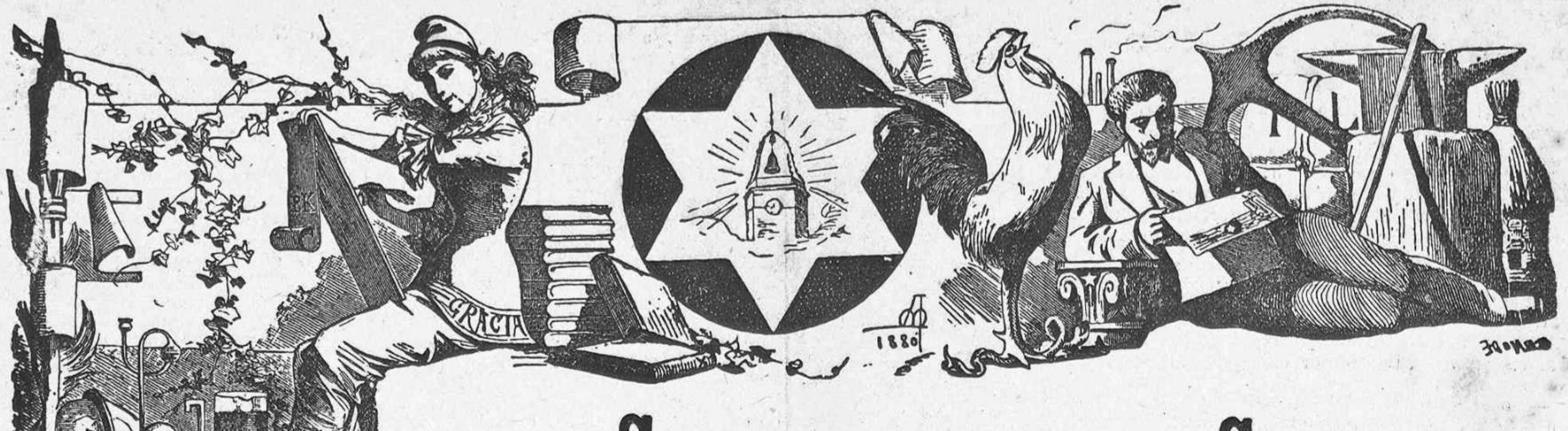

(0138)

LA CAMPANA DE GRACIA.

DONARÀ AL MENOS UNA BATALLADA CADA SENMANA.

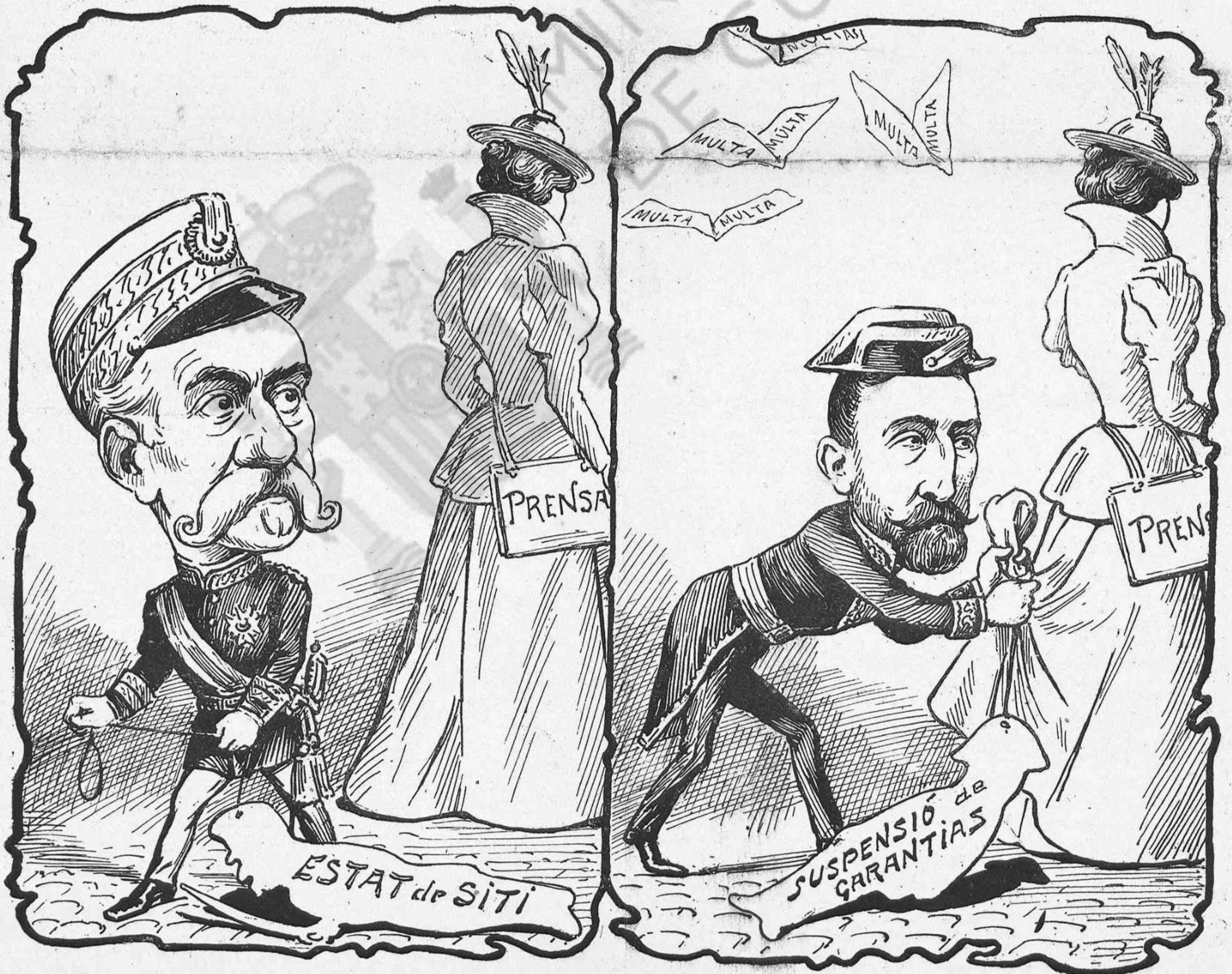
CADA NÚMERO **5** CÉNTIMS PER TOT ESPANYA.

Números atrassats: 10 céntims

ADMINISTRACIÓ Y REDACCIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mitj, 20, botiga.
BARCELONA

PREU DE SUSCRIPCIÓ: Fora de Barcelona cada trimestre ESPANYA pesetas 1'50
Cuba, Puerto-Rico y Estranger, 2'50.

LA LLUFA AVANTS DELS IGNOCENTS

Quan l' un li treu, l' altre li posa

Y VA DE QUÈNTO

Hi havia un fulano que á copia de calaveradas s' havia fet malbé 'l patrimoni heretat dels seus pares. Las donas, el joch y 'ls xefis l' havian deixat en sech. Al principi acudí á l' amistat y alguna cosa 'n tragué; pero al últim davant de la seva informalitat puig no tornava may lo qu' enmatlevava, acabá també per estroncárseli aquesta font.

Llavors ja no sabia ahont darla... Estava perdut, completament perdut.

Un dels seus amichs d' infancia, en l' época en que encare podia salvarse acostumava á ferli alguns sermons, pintantli el negre porvenir que tenia reservat si no mudava de vida.

—No te 'n donguis cap pena—li responia 'l fulano— quan després de disfrutar gastantm' ho tot en alegrías, no sápigas ahont girarla, sempre trobaré un camí: el del cementiri.

—Qué vols dir?

—Que quan arribi aquest cas, me clavaré un tiro.

L' amich que tenia 'ls seus punts y ribets de filosof, després de reflexionar un instant, li va dir:

—Crech que farás bé... Per lo que serveixes en aquest mon...

Y 'l fulano li replicava:

—Es á dir que m' ho aprobas?

—Completament... Y tant es aixís, que si quan arribi aquest cas no tens revólver, vina á buscá 'l meu: jo te 'l deixaré.

Y 'l cas arribá. El fulano estava completament ofegat. Ja no tenia diners ni de ahont treure'n; tampoch tenia crèdit... ho havia perdut tot, fins la dignitat y la vergonya.

Públicament ho deya:—S' ha acabat: demá 'm mato.

Y acudí al amich reclamantli 'l compliment de la seva oferta.

—Necessito un revólver—li digué—y com sé qu' ets un home formal incapás de deixar de cumplir una paraula empenyada, vinch á demanarte que 'm deixis el teu, conforme un día 'm vas prometre.

—Estás ben decidit?

—Completament. Mira aquí tinch la carta dirigida al jutje: «No se culpe á nadie de mi muerte.» Ja veus, donchs, que portó 'ls papers ben despatxats. De aquí un' hora 'ls inglesos haurán perdut el dret que s' havían prés de perseguirme. ¡Qué 's fastidishin!

L' amich va donarli 'l revólver, dihentli ab estoica serenitat:

—¡Crech que fas bé!... Té, donchs, y felis viatje!

Sortí 'l fulano de la casa del amich, y al baixar l' escala una idea súbita creuhá per son cervell, y somrigué, mentres acariciava 'l puny de l' arma, qu' era un magnífich revólver de reglament.

Ab pas segur empenygué la marxa cap als barris céntrichs de la ciutat, en lloch de dirigirse á las aforas, com semblava que devia ferho pera consumir lo seu funest intent. Arribá per fi á la porta de una casa que per lo vist devia serli molt coneguda ja que ni hagué de mirar el número: tirá escalas amunt, pitjá una mampara, y 's trobá davant de un despaig ab vidrieras, darrera de las quals hi havia un home ab un casquet.

—Quan me pot deixar sobre aquest revólver?—preguntá 'l fulano.

Era una Caixa de préstamos, y van deixarli un duro.

Ab el duro á la butxaca baixá 'ls esglahons de dos en dos y ala cap á la ruleta, desseguida, cap á la ruleta á tentar fortuna.

Aquest quènto del suicida crapulós, que acaba empenyant l' arma ab que havia de matarse se m' ha acudit tot d' una, pensant ab en Silvela, ab en Villaverde, ab els governants de avuy, que per dos vegadas distintas han amenassat ab dimitir, qu' es lo mateix que suicidarse, si no se 'ls aprobavan dintre de un terme fatal els ditxosos pressupostos ab que pretenen alimentar la seva vida de dissipació, disbauixa y despilfarro.

La primera fou á principis d' estiu, quan amenassavan á las Corts ab las delicias de una sessió permanent, en lo fort de una calor de infern. Y no obstant, lluny de matarse, se 'n anaren tranquilament á pendre banys, quedant ab que reformarian aquells disbaratats projectes.

La segona ha ocorregut ara mateix, en vigílias de Nadal. Bé ho havia dit y repetit, especialment en Villaverde:—O se m' aproban els pressupostos ans de fi d' any, ó dimiteixo.

Las Corts van deixarli 'l revólver.

Y en Villaverde, molt tranquil, se 'l va anar á empenyar, y ab el seu producte va comprarne 'l gall.

Si no 's mor de un enfit, ó no acaba 'l xefis tirantse de cap á la cassola plena de salsa, no crech que per aquesta vegada tingan de cantarli 'ls absoltas.

Y es que quan s' arriba al punt en que 's trobava 'l fulano del quènto, y 's viu sols d' expedients y allar-

gos s' acaba per perdreho tot: el crèdit, la formalitat... y la vergonya.

P. K.

IJOUS va sortir l' ALMANACH DE LA CAMPANA DE GRACIA pera 1900. Un cop suprimida la censura previa, varem tirarlo al carrer conforme teníam promés. ¡Y n' estém contents! N' estém sobre tot de la gran acullida que li ha dispensat el públich, arrebatantlo de

las mans dels venedors.

Ja l' haurán vist, ab la seva significativa cuberta al cromó y ab aquell devassall de intencionadas caricaturas políticas en sa majoria y ab aquell floret de traballs literaris en prosa y vers, satírichs, festius, xispejants, y plens els mes d' ells de l' intenció política que forma la tradició del nostre periódich.

A tots els escriptors que afavorintnos ab els seus traballs ens han fet lluhir, els doném desde aquí públich testimoni del nostre agrahiment.

Ja está decidit: l' ingrés en l' exèrcit serà en lo successiu dels 21 als 22 anys. L' Azcárraga vol que 'ls soldats sigan homes fets pera que pugan resistir millor las fatigas del ofici. Y ho vol ara, quan ja no tením colonias, que mentres ne teníam, els embarcava de 19 y hasta de 18, fent que 'l clima de Cuba y Filipinas se cebés en ells de una manera horrenda.

Per no saber lo que sab avuy l' Azcárraga va enviar al altre barri á mes de 100 mil joves.

Per aixó ara tracta de reparar la seva imprevisió: ara que ja no hi es á temps.

A burro mort, la civada á la quía.

Pero á ministre burro, 'l sou á la boca.

Ara qu' estich lliure del engorro de la censura previa, permétissem preguntar:

¿Qu' hem de fer en la quèstió de las pobras victimas del procés de Monjuich? ¿Qu' espera en Silvela per afavorirlos ab l' indult que 'ls va prometre?

Lo que passa en aquest assumpto es verdaderament intolerable. Hi ha una injusticia á reparar y no 's repara: hi ha sobre tot una justícia á fer, y no 's fá, pesi al mon enter que 'ns té, y ab motiu, per una nació de cafes y de bárbaros.

Que 'l poble s' apunti 'l deber que té de tornar per l' honra d' Espanya. Es aquest el punt que ha de figurar en primer lloch en el programa de las sevas reivindicacions.

El general Despujol ha dimitit la comandancia general de Catalunya. A pesar de la seva dimissió, entench que continúa amparantlo la norma imposada á la premsa, en virtut de la suspensió de las garantías constitucionals. Ben clarament ens ho va fer saber l' hermano Sanz Escartín, dihent qu' en tant aquella suspensió durés no permetria á la premsa ocupar-se dels actes realisats per l' autoritat militar de Catalunya mentres estigué la provincia de Barcelona en estat de guerra.

Se 'n va 'l general Despujol deixant pendants els comptes relatius á la seva gestió en las anormals circumstancias prop-passadas.

No importa: ja vindrá 'l día de passarlos. No hi ha plasso que no 's cump'leixi, ni deute que no 's pagui. El día de Sant Martí arriba á sempre.

En concepte de creus pensionadas concedidas las més d' ellas en ocasió de las últimas campanyas colonials, se consigna en lo pressupost de la Guerra la friolera de 8 milions de pessetas.

Aixó, havent perdut las colonias després de una serie espantosa de desastres.

Espanya ha de dir lo que deya Jesús, camí del Calvari, cada cop que queya:

—¡Ay, quína creu mes pesada!

Sembla verdaderament un joch de noys.

Després de discutir moltíssim, una qu' altra vegada 's logra introduhir alguna petita economia en lo pressupost. Donchs bé, á lo millor se presenta en Villaverde y fa apropar crèdits ampliables per un valor molt superior al import de las economías establertas.

Y aixís obrint un forat gros cada vegada que se 'n tapa un de petit, no es extrany que 'l barco s' ompli d' aygua, corrent perill imminent de anarse'n á pico.

Francament, no pot ferse una burla mes descarada á las aspiracions del país. Ell prou desitja que s' acabi aquest desenfreno; pero cap camí obert li deixan pera

fer prevaldre 'ls concells de la rahó y de la conveniencia pública.

Quan venen eleccions se veu impossibilitat d' elegir representants de la seva confiansa. Si alguna vegada ho intenta 'l persegueixen. Si á pesar de las precaucions ho consegueix, l' estafan.

Si 's nega al pago dels tributs, el declaran sedició y li plantan l' estat de guerra entre cap y orelas.

Si 's decidís á sublevarse, l' ametrallarian sense misericordia.

¿Y donchs que s' ha de fer, veyám, pera sortir de aquest pantano?

El general Lawtón, un dels homes de guerra mes considerats en els Estats Units, ha mort á Filipinas ferit per una bala tagala, en un combat tingut en las inmediacions de Manila.

Y aixó ha succehit quan l' Ottis cablegrafia al seu govern que l' insurrecció filipina estava á las acaballas.

Per ara lo que s' acaba son els soldats nort-americanos. Y en certa manera 'ls está molt bé: qui no vulga pols que no vaji á l' era.

Notable per demés sigué 'l discurs de 'n Pi y Margall, combatent el pressupost de guerra.

A la nació en temps de pau li basta un exèrcit de 25 á 30,000 voluntaris pera sostenir l' ordre: en temps de guerra, y com siga que aquesta, perdudas las colonias hauria de ser purament defensiva, la nació armada podria sostenirla ab gloria y éxit com sempre que ha convingut ho ha fet, com ho están fent avuy els boers, posant á ratlla 'l poder inmens de l' Inglaterra.

Tot lo que 's gasta torpement en sostenir una organisació militar de luxo y que de res serveix com ho han demostrat los darrers desastres colonials, hauria de invertir-se en alzar lo nivell intelectual del país y en fomentar la riquesa pública.

En Pi y Margall qu' es 'l únic home que va prevenir tot lo que ha ocorregut té una gran autoritat pera parlar com parla, y ningú podrá contradirlo refutant las sevas teorías regeneradoras.

Ja Espanya en massa hauria hagut de cridarlo, com Fransa entera va cridar á n' en Thiers, que havia previst tots els desastres de la guerra ab Alemania. Y Thiers va reconstituir al seu país.

En ben pocas paraulas ha condensat el venerable repúblich el seu plan regenerador: «Cultura, pau y treball, aquest deu ser l' únic propósit dels Governans.»

Y va acabar dihent: «Espanya á forsa de desastres ha entrat en judici. No siguéu vosaltres els que la feu tornar á la seva antiga bojeria.»

Ja haurán observat que mentres va durar l' estat de guerra 'ns abstinguerem de publicar els números extraordinaris mensuals que teníam per costum. No podíam permetre que la censura militar se fatigués fent estragos ab el llapis roigs sobre 'ls nostres escrits. Mes avuy, y per mes que ab las suspensió de las garantías constitucionals estém com aquell qui diu baix un régimen de mitja dieta, no 'ns falta pit ni alé per restablir immediatament la costum interror puda. Aixís, donchs, inaugurarem l' any nou ab un número extraordinari que sortirá 'l próxim dissapte.

CARTAS DE FORA.—Sant Joan Despi.—Fora convenient que 'l nostre martell místich posés una mica mes de cuidado en l' elecció de predicaires. L' últim que va llogar per fer el novenari, no content ab dir desde 'l cubell la mar de bestiesas, quan se ficá á la garita dels pecats per passar bugada, succehi que todas las donas sortian d' allí manifestament avergonyidas y una n' hi hagué especialment, de familia acomodada y casada de fresch, que s' alsá y sorti sense deixarlo terminar, per no poder resistir las frases que sortian de aquella santa boca... Anant seguint aixís, tal com ara son els homes els que á penas van á l' iglesia, no hi anirá ningú, fentse llavors las funcions per l' home negre y la seva majordona exclussivament.

Copons.—Hi ha en aquesta vila una fábrica moguda á vapor, y havent sigut necessari treballar un diumenje al matí y á pesar de que 'l director doná temps als obrers perque poguessen anar á missa, l' ensotanat, desde 'l desbravadero va descantellarse contra ell en termes tals, que 'l director, ab tot y ser católich ha deixat de anar á la iglesia. Item mes: tenim un mestre de ideas religiosas, pero molt ilustrat, molt entés en la seva carrera, y sols perque s' ha negat á fer anar als seus deixebles á la iglesia en correcta formació, com ho fa un tal Misero-Molla, que com á pedagogo está cent cotzes sota d' ell, vels'hi aquí que 'l barrina y tres ó quatre estúpits més li fan una guerra á mort, procuran sustréureli 'ls alumnos, y no reparan en convertir lo temple sant en local de propaganda anunciadora pera desacreditar al un y afavorir al altre. ¡Quína llástima que la direcció espiritual dels pobles estiga encomendada á homes que han estudiat 14 anys, pero no lletas ni ciencias y si bestiesas que sols serveixen per entristir é indignar als que tenen verdadera conciencia de la vida humana y de la religió divina!

DESPEDIDA

—Adeu siau.

—¿Te'n vas, Any vell?

—Tinch ja las horas contadas y no 'm puch entretenir, haig d' arreglar l' equipatje.

—Bon vent, noy. Ten per segur que pel que toca aquí a Espanya pots anarten ben tranquil: ningú t'anyorará gayre.
—¿Tan malament m'hi portat?
—Tú dirás. ¿Que creus qu'encare no 'ns has mortificat prou?
—Hola! Aixó si que té gracia. ¿En qué us hi mortificat?
Vaig entrar sense qu' Espanya tingués un clau: toco 'l dos deixantvos sense una malla. Pelats us vareig trobar, pelats us deixo al anarmen.
¿Qué voliau donchs de mi?
—¿Qué voliam? Que la barra que tens ara al deixá 'l punt l'haguessis ja tinguda antes al comensá 'l teu reynat, y qu' en lloch de presentarte com un gran reformador, ens haguessis dit: «Pavanas, de mi no n' espereu res, seré un any com tots els altres.»
—Fill, hi fet lo que hi pogut. Com ja deurás recordarte, al entrar jo a governar manava aquí 'l vell Sagasta. Veyent que tot el país deya pestes d' ell, queixantse del seu etern pasteig, tan gran com la seva mandra, vaig pensá: ¿A qui escullirás per rellevá a aquest camándulas?
—Y vas escullí a en Silvela, es a dí, 'ns vas fer la gracia de tréurens de vora 'l foch per tirarnos a las brasas.
—Es cert, pero jo ho vaig fer creyentme que ho encertava. ¿Qui s' havia de pensar que un home de tanta labia, tan serio, tan comedit, que continuament parlava de la regeneració y que trenta mil vegades m' havia fet jurament de curar totas las nafras d' aquest divertit país, resultés un papanatas sense cap ni centener?
¿Qui podia figurarse que aquell magnífich meló hagués de sortir carbassa?
—Escusas, Any vell, escusas: de sobra sabs tú que a Espanya cap polítich talla curt en prometre. No: la causa del mal any que aquí hem passat ets tú y ningú més.

—¿Jo? ¿Vaja!
—Si senyor: quan l' any es bo, tot va bé; quan l' Any no mana com li cor: espón manar, tot s' embulla y tot va enlayre.
—Jo penso d' un altre modo.
—¿Si? ¿Com?

—Quan un poble es vayna, ni que 'ls Anys siguin molt bons, may deixa de pasar gana, quan un poble es educat, fins en els Anys de més plagas menja y viu y 's surt de tot.
—Arri allá, malas extranyas!
—Digas, digas mal de mi!
D' aquí a cinquanta semanas, ¡ja será molt que no tinguís de dirne molt més del altre!

C. GUMÁ.

LAS VACACIONES DEL DIPUTAT

PROFITANT la llicencia que 'l govern ha concedit als pares de la patria, don Llorens s' escapa de Madrid pera anar a passar uns quants dias al costat de de la familia.

La esposa 'l reb ab els brassos oberts.
—¿Llorens meu!
—¿Secundina!
—¿Y 'l nen?

—Aviat vindrá: es a pendre 'l sol ab la criada. ¿Quánt temps t' estarás aquí?

—No ho sé encare; aixó depen de las complicacions políticas... Potser fins el dos de Janer, potser fins el set...

D' nya Secundina, respectuosament admirada de que 'l senyor marit estigui envolt en las complicacions políticas de la cort, el respalla, li allisa 'ls cabells y li adressa 'l las de la corbata.

—Y digas, digas ¿cómo está alló?
—¿La qüestió de Madrid? ¡Oh! No pots tú imaginart'ho. S' ha treballat molt.

—¿La regeneració, ja la teniu acabada?
—Acabada no, pero bastant s' ha fet. Hi ha molta tela, noya, en aquest assumpto.

—Cóntam'ho. ¿Quinas cosas heu arreglat? .. Perque recordo que quan te 'n vas anar deyas que n' haviau d' arreglar una pila.

Don Llorens encén un cigarret y 's mira a la seva dona ab tal ayre de superioritat, que la pobra 's queda mitj anonadada.

—¿Qué 'n sou de tafanerotas! Tot ho voleu saber—diu llençant al ayre una glopada de fum.

—Alsa, explicam'ho! ¿Qué heu fet?

—Una barbaritat de feyna. Hem triturat materialment el pressupost de Marina, y 'l hem aprobat.

—¿Triturat y tot?
—La trituració 's fa pera satisfacer al poble; l' aprobació 's dona pera contentar al govern.

—¿Ah! La combinació es bonica.
—Després hem cambiat l' any de puesto.

—¿Cóm vols dir?
—Que aixis com comensava 'l primer de Juliol, desde ara comensará 'l primer de Janer.

—Molt ben pensat. De modo que desde dilluns...
—No; interinament, aquest arreglo no regeix. Un cop votada la ley, n' hem votat un' altra declarantla suspesa.

—Es raro aixó.
—Si tú ho havias de judicar, tot li trobarias de raro. ¡La intriga política! ¡Las conveniencias d' Estat! ¿Qué sabs tú d' aquestas cosas?... Vejessis aquellas sessions, contemplant aquell moviment, sentissis aquells discursos!...

—¿Discursos teus?
—No, dona. ¿Per qué n' haig de fer jo?

—¿Qué sab una! ¿Quín pito hi tocas donchs al Congrés?
—Apoyar al govern y plantar cara a las oposicions.

Donya Secundina arronsa ingénuament las espatllas.
—No ho comprench.

—Pues es lo més clarissim. Quan el govern se ven atacat per las oposicions, nosaltres ens cuydem de picar de peus y fer soroll ab els pupitres, perque 'l diputat enemich no pugui enrahonar, ó encare qu' enrahoni ningú 'l entengui. Al arribar l' hora de votar, jo 'm miro al govern desseguida; si 'l govern me fa senya que sí, voto sí; si 'm diu que no, voto no.

—Ya! Lo qual vol dir que tú, sense que 'l govern t' indiqui lo que has de fer, no votas may.

—¿Es clar dona! No dihentme res ¿cómo vols tú que jo sápigam si m' haig de decantar en pro ó en contra?—

En aquest moment entra en l' habitació 'l nen del diputat.
—¿Papá, papá! Miri a la fira quin ninot més bonich m' ha comprat la yaya.

Don Llorens se posa 'l seu fill sobre la falda, menjántsel a petóns.

—¿Un ninot t' han comprat? Veyámlo...
—Repáral: es de moviment. Estirant aquest cordill cap a la dreta, diu sí; estirantlo cap a l' esquerra, diu no... ¡Miratel, miratel que bé ho sab fer!

Donya Secundina, ribent contra la seva voluntat, s' acosta a l' orella del seu marit y li diu en veu baixa:

—¿Sabs qué 'm sembla?
—Tú dirás.

—Que lo que fa 'l nen ab el ninot vé a ser lo mateix qu' en Silvela fa ab tú.

FANTÁSTICH.

FORMIGAS Y CIGALAS

La proposició presentada al Congrés pel Sr. Morayta diu aixis copiada a la lletra:

«Se derogan todas las disposiciones legales hoy vigentes, por cuya virtud se exceptúan del servicio militar los legos y profesos de cualquier asociación religiosa, sea la que fuere.»

Si la proposició arribés a ser adoptada—que no ho será—deixarian de gosar de l' exenció del servey de las armas, no mes que las següents ordres y congregacions religioses:

Venerable Ordre de Canonjes de Sant Agustí.
Congregació de la Santissima Creu y Passió de N. Sr. Jesucrist.

Congregació dels Fills del Inmaculat Cor de Maria.
Religiosos profesos y novicis de la Congregació de Maria.
Religiosos y novicis de la Congregació de Sant Alfons de Ligorí.

Agustins descalcos; Recoletos; Agustins calcats; Dominicos; Franciscans; Jesuitas; Carmelitas Descalcos y Trinitaris (totas aquestas ordres depenian del suprimit ministeri de Ultramar.)

Congregació de Sant Vicens de Paul, Religiosos y novicis de la Companyia de Jesús; Colegis de l' ordre de Sant Francesch, establerts a Cehegin, Vich, Sancti Spiritus, Zarauz, y Lucena (totas aquestas depenen del Ministeri de la Gobernació.)

Religiosos profesos y novicis de la Congregació Instituts dels germans de las Escolas Cristianas.

Y 'ls minyons que vajan a cursar la carrera eclesiástica al Seminari Conciliar de Santiago de Cuba.

No n' hi havia prou ab aquests, y s' hi han anat afegint els següents:

Religiosos y novicis de Sant Francisco de Sales (R. O. de 15 Juliol del 94 y 1. er Setembre del 97.)

Religiosos profesos y novicis del Sagrat Cor (R. O. del 21 de abril del 97.)

Petits germans de Maria (R. O. del 21 de abril del 97.)

Germans de Ntra. Sra. de la Mercé (R. O. del 17 Juliol del 97.)

Germans de Sant Pere Advincula, establerts a Gracia (R. O. del 15 novembre del 97.)

Llechs y profesos de l' Ordre Hospitalaria de Sant Joan de Deu, establerts a Pinto, Ciempozuelos, Valencia, Granada, Sevilla, Zaragossa, Palencia, Santa Agueda, Las Corts y Sant Boy de Llobregat (R. O. de 16 Novembre de 1899.)

*

Y no n' hi ha mes per ara. Pero ja 'n vindrán de noves, perque 'l sistema no pot ser mes socorregut.

Deu donar molt gust engabanyarse ab una sotana ó ab un hábit, y contemplar desde 'l refetó del convent, generalment ben provehit de bonas viandas, com els artesans, els obrers, els que suan y treballan se veuen obligats a deixar sas ocupacions y sas familias, pera carregar ab el xopo, suplint las laboriosas formigas en las filas del exércit, las plassas que deixan de omplir las cantadoras cigalas de la ganderia mística.

Si avuy no surteix efecte 'l cop d' extranyinador del diputat Morayta ¡paciencia! un altre dia será.

Que un dia ó altre ha de lluhir a Espanya 'l sol de la justicia.

P. DEL O.

L Papa ha nombrat bisbe de la Habana al italiá Monsenyor Sbarroti. Els elements espanyols están indignats. Vensuts pels Estats Units en lo militar, y vensuts per Roma en lo eclesiástich.

—Perque—diuhen ells—¿que ha de fer un bisbe italiá en un país ahont apenas hi ha un sol italiá establert?

¡Ay infelissos! ¿Preguntan que hi ha de fer? No poch. Ans que tot portarse com indica 'l seu apellido. ¿No 's diu Sbarroti? Donchs ha de barrotarse tots els que 's pugui, procurant portar molts ánimas al cel y molts centens a las arcas de Sant Pere. ¡Vels'hi aquí lo que hi ha de fer!

**

Apart de aixó el nomenclament de un bisbe espanyol sería molt mal vist pels yankees.

Y 'l Papa infalible no hi vol estar malament ab els protestants del Nort-América.

Perque ja haurán observat que 'ls dollars no tenen religió; pero son l' ánima de totas ellas.

Té la paraula El Mctin:

«Com siga que al Vaticá 's necessitan molts quartos, pera sostenir el luxo de que donaren exemple Cristo y 'ls apóstols, y las suscripciones voluntarias han disminuít moltíssim, veus' aquí que 'l Cardenal encarregat de la Hisenda ha fet extensivas las benediccions apostólicas als parts a fi de que las parteras surtin del pas felisment.

Y calculin si per aqueixa banda n' anirán a ploure de diners sobre 'l Vaticá. ¡No es res que diguém la ganga de que una dona pugua deslliurar bé en los casos mes desesperats, sens l' ausili de un especialista, ni del fórceps, ni tan siequera de San Ramón y Santa Lutgarda, que fins avuy tenian com contractat aquest servey!

De manera que, benedicció al morir als que tinguin quartos per pagarla.

Y benedicció al naixer per aquells quals papás no careixin de possibles.

Anant seguint aixis, miracle será que al millor dia no 's concedeixi també una benedicció pera 'ls preliminars que precedeixen al acte de naixer.

Y en aquest cas... ¡copo complet: ans del ser, en el ser, y despres del ser!

**

Está vist que 'ls ministres de Hisenda del Vaticá quan s' hi posan, donan quinze voltas a n' en Villaverde.

¡Si se 'n veuen d' extranyesas!
Las qüestions son acabadas y ellas segueixen suspesas.

—Suspesas no mes? —Penjadas!

¿Saben aquell Pare Doroteo, escolapio de Pamplona, acusat de certas meti culositats ab els noys que assistían a la seva classe?

El jutje va processarlo; pero 'l posá en llibertat mitjansant fiança.

¿Y ell que va fer? Lo que fan els aucells quan els obran las portas de la gabiá: pegar volada y fugir... y ha prés tal esbranzida que no ha parat fins a l' América del Sud.

Aixis es com se declara innocent del delict que li acumulavan deixant a la justicia humana ab un pam de nas, y a las Escolas Pias que 'l contavan entre 'ls seus individuos de mes empenta, ab unas quantas canas d' honra.

Diu un telegrama de Londres:

«También los boers han ocupado la ciudad de Balpoch.»

Els inglesos prou diuhen que Bal-poch, pero pels boers de fixo que Val-molt.

Aquest dia vaig interpelar a un carlí, a propósit de l' últim cambi de rabadá, imposat per en Carlets a la ramada.

—Vaja—vaig dirli—que ja deuen estar contents, tenint per capítost a un home com en Barrio y Mier.

—Y tall!... Figuris que aquest fulano, qu' es cate-drátich, cobra del Estat: y no es aixó lo pitjor, sino que accepta del govern l' acte de diputat, y la fa servir per colocar parents a la menjadora. Té un fill empleat de Hisenda ab 12 mil rals, un altre a punt de conseguir empleo, y un germá de la seva dona empleat també.

—Donchs vaja, que si fa per tots els carlins, lo que per la seva familia...

—¿Qué vol dir?

—Que no tindrán motiu de queixarse. El pressupost

es molt sabros y tots els camins son bons per arribarhi.
 —Tots els camins menos els qu' están plens de fanch y caca... Y aquest es el d' ell. ¿Saben com li diuen á n' en Barrio y Mier? BARRO Y MIER... DA.

Trobo molt natural que 'ls amos de la Rabassada, després de haver fet un hotel en aquelles pintorescas soletats, tractin ara de construhirhi una iglesia. Aixís els que vajin á ferhi un xefís, podrán pregar á Deu que 'ls lliuri de una indigestió.

Además que sempre es de bon veure 'l progrés dels sentiments religiosos. La religió y 'l art culinari ¿per qué no tenen de aliarse?

Vingui, donchs, la nova iglesia, y si m' han de creure á mí, no reparin en gastos—ja que sempre serán reproductius—fins á lograr de qui corresponga, del bisbe ó del papa ó de qui siga, que se 'ls permeti posarla baix una nova advocació.

¿Volen ferme padri? Donchs, allá va: la Verge del Arrós ab pollastre. ¿Els hi está bé?

L' escena á Palma de Mallorca.

Un cotxe que portava per distintiu la placa del *Reinaré*, va ser detingut pels burots en el moment que tractava de introduhir alguns articles de matute.

Lo qu' es jo no ho trobo gens extrany: matute religiós y matute de consums, tot es matute.

Hasta la grossa de Nadal fugi d' Espanya: á lo menos la de aquest any se 'n ha anat á América.

¡Ditxosa ella!

Quan els siscents mil duros hajan passat el mar podrán ben dir:—¡Que 'ns atrapi en Villaverde!

Un diputat al discutir lo pressupost del departament que regeix l' Azcárraga va revelar que no mes en tinta 's gastan mil pessetas diarias, en las oficinas del ministeri de la Guerra.

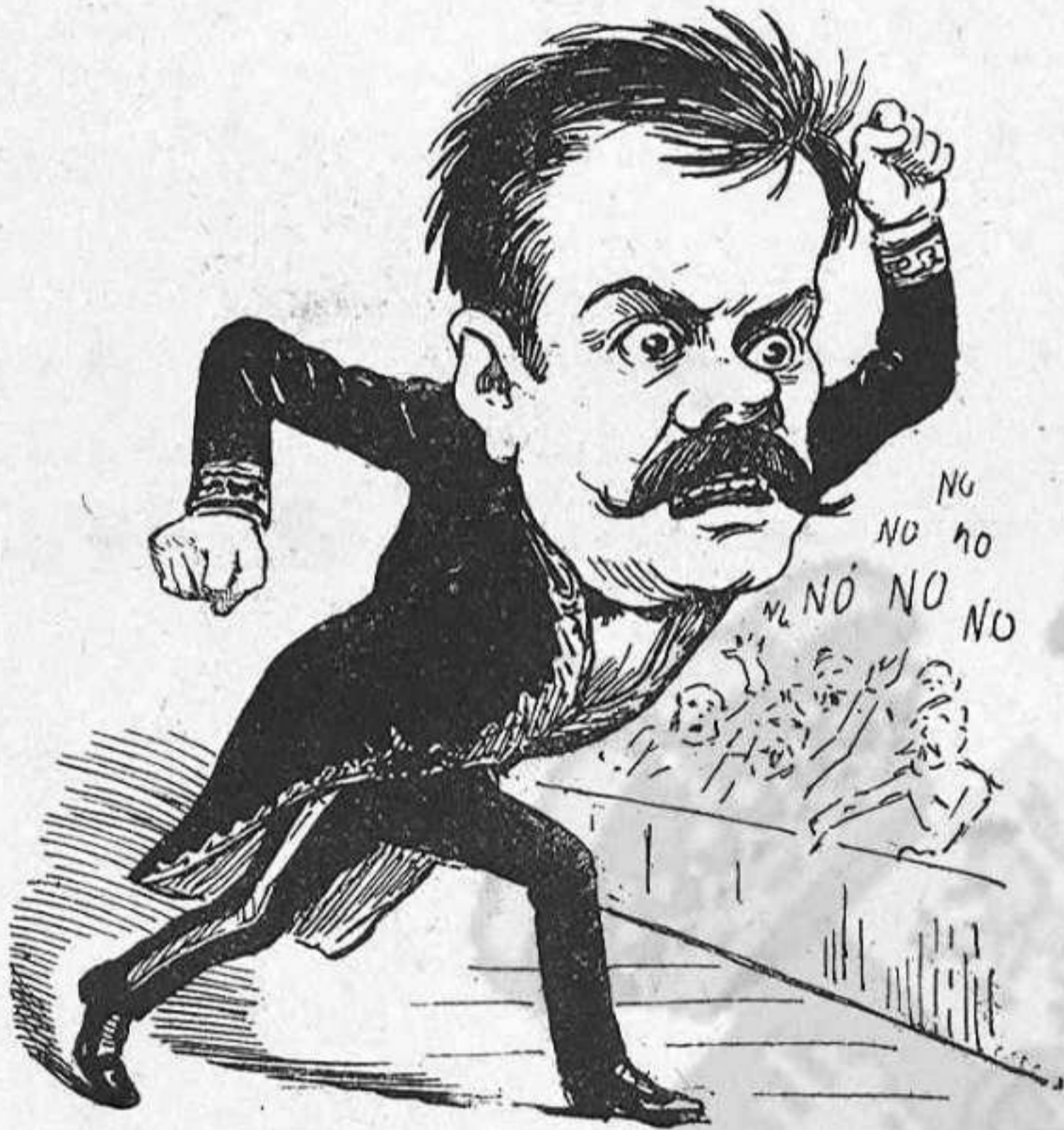
—¿Qué dimontri 'n feu de tanta tinta?—podían haverli preguntat al ministre del ram.

ELS SANTS DEL 31 DE DESEMBRE

Sant Silvestre y Santa Coloma

PARAULA ES PARAULA

Si no m' aproban els pressupostos avants de fi d'any, els planto la dimissió pels nassos.

Y en efecte... ¡QUINA BARRA!

Y aquest hauria pogut respondre:
 —Senzillament, tenyím de negre las patatas, y aixís el soldat está content, figurantse que menja ranxo de trufas.

El general Polavieja acaba de ingressar en la germandat de la Mare de Deu de la Esperansa de Sevilla ab lo títul de Germá major honorari de dita Confraría.

Sempre ho havia cregut que 'l general cristiá acabaria en punta. Y á fé que ho he ben endavinat.

La proba es que aquí me l tenen constituhit en la primera cucurulla de la nació espanyola.

SOLUCIONS

A L' INSERTAT EN LO PENULTIM NUMERO

- 1.ª XARADA.—*Bo-que-ri-a.*
- 2.ª ANAGRAMA.—*Ram-Mar.*
- 3.ª TRENCA-CLOSCAS.—*Lo somni de l' Ignocencia.*
- 4.ª LOGOGRIFO NUMÉRICH.—*Garlopi.*
- 5.ª GERGLIFICH.—*Per perdus en los nius.*

Han endavinat las cinch solucions los ciutadans J. Conill de Bosch, M. Miarons, Pau Sisco y Un Beneyt; n' han endavinadas 4: Espolsa-sachs, P. Bertrán y Un Aranés; 3: Gurmandaix y Dreyfus; 2: Un Pinatell y 1 no més: J. G. y C. y Casat de ftesch.

ENDEVINALLAS

XARADA

Sense *hu*, va pescarme una *dos tersa*; regalantme una *tota* de licor plena. La *hu*, invertida en cambi vaig donarli lector, rumia.

SISKET D. PAILA.

ANAGRAMA

En *Total* prenent café vejé en la *tassa* una *tot* y per poch treu las *total* del fástich que li vá fé.

TAP DE SURO VILAFRANQUÍ.

TERS DE SILABAS

.....

Primera ratlla vertical y horisontal: població de Catalunya.—Segona: nom d' home.—Tercera: nom de dona.

M. SIRIO RUHA.

GEROGLIFICH

VI
 ab ab
 Q E
 no no
 AB AB
 a l
 GO GO
 ab ab

P. GRAU.

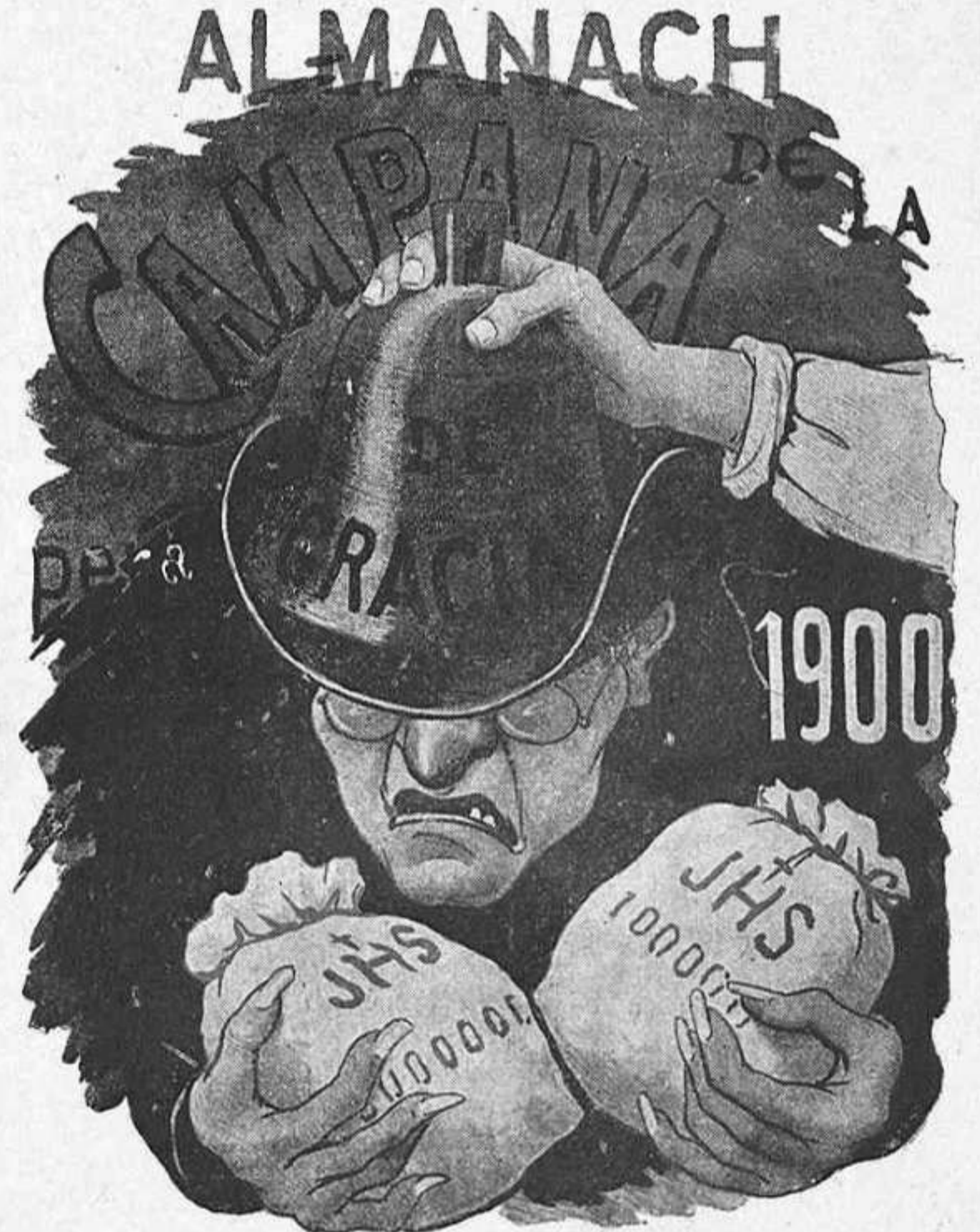
CORRESPONDENCIA PARTICULAR

Ciutadans F. de Paper, Aprenent Llaudarosini, P. de las Castanyas, F. de P. Plans, Anton dels Barris, A. Flassá Petit, Nena Marejada, Poch-Puch, Amadeo D., Un Sarríanés y Pep Pastera:—*Lo qu' envian aquesta semana no fa per casa.*

Ciutadans J. Vinyolas, M. Matussalem, P. Peral y P., Pep Piu, Tínet, Un Pinyolero, J. Trulls, Tap de suro vilafanquí, Mateo Matas, M. P. J., Saloyam, Una Cusidora y Un Aranés:—*Insertarém alguna cosa de lo que 'ns envian aquesta semana*

Ciudadá M. P.: (Capellades): Dispensi que no parlem del assumpto que indica: necessitariam probas del fet y vosté no las aduheix.—*B. Fariosa*: No 'ns fa 'l pes.—*Gafarró*: La de aquesta semana va bé. Respecte á l' altra no es possible que nosaltres la corretjim.—*J. Bunou Bertrán*: No va prou bé.—*Llorens Bonnin*: Queda acceptat el sonet.—*Rapevi*: Enterats de la correccio.—*J. Aubert Manent*: No 'ns agrada prou.—*F. Carreras P.*: Va bé y la publicarem.—*Sensecura*: L' article tanca una idea; pero careix en absolut de condicions literarias.—*J. G. (Vilar de Castellvell)*: Es un assumpto massa particular, mes propi per ser portat als tribunals que á la premsa.—*Surisanti*: La composició va bé; pero varem rébre-la ja tart per incloure-la en lo numero de la semana de Nadal.

HA SORTIT!!

Un tomo de mes de 200 planas ab profusió de caricaturas dels mes coneguts dibuixants y text de reputadas firmas.

Se ven per tot arreu á

2 ralets

Ja ca' que cuitin si no volen quedar sense ALMANACH DE LA CAMPANA.

ANTONI LOPEZ, editor. Rambla del Mitj, 20

A. López Robert, impresor.—Asalto, 63.—Barcelona.

Divendres, dia 5 de Janer EXTRAORDINARI DE LA CAMPANA DE GRACIA Lo primer número del ANY FI DE SIGLE 8 planas de text y de ilustració * Tot á l' altura del dia * 10 céntims lo número